

NADBISKUP METROPOLIT ĐAKOVAČKO-OSJEČKI

Božićna pastirska poruka i čestitka 2020. godine

I Riječ tijelom postade i nastani se među nama.

(Iv 1,14)

Draga braćo i sestre!

Po ranama dotičemo blizinu Božju. Posljednjih nekoliko mjeseci izgovorene su mnoge riječi o razdoblju u kojemu se nalazimo. Sve one opisuju stvarnost u kojoj, najprije po ranama i boli, dodirujemo duboku istinu ljudskoga života. Iskustvo zatvaranja i redukcije društvenih kontakata te osobne i zajedničke ugroženosti zbog pandemije uzrokovane bolešću Covid-19 oblikuje našu svakodnevicu. Ipak, nije li i kršćanska vjera naša svakodnevica? I u njoj smo, premda nam može donijeti mir i utjehu, morali iskusiti momente napuštenosti, tamu noći, te šutnju kao odgovor na mnoga pitanja. Blizina srca zamijenila je susrete i izravnu blizinu s onima koji su je na području naše nadbiskupije najpotrebniji. A u tišini izgovorena molitva često je jedino svjedočanstvo nade koju molimo za sve one koji se nalaze u životnoj pogibelji. Upravo po tim ranama naše braće i sestara čeznemo za blizinom Božjom. I vrijeme došašća, koje nas je na rođenje jedinoga Spasitelja željelo pripremiti u tišini iščekivanja, poučilo nas je da je sve što je vrijedno istinskoga života, svoju moć dobilo također u tišini strpljivoga iščekivanja. U toj tišini nadanja i čekanja postali smo svjesni svoje krhkosti te upućenosti na Onoga čiji dolazak iščekujemo.

Poniznost je mjesto rađanja nove stvarnosti. Danas ne smijemo zatvarati oči pred ranama stvarnosti koju proživljavamo. Koliko god se dičili ljudskom snagom i ljudskim umom, moramo prepoznati „našu ranjivost (...) i nepotrebne sigurnosti na kojima smo gradili naše planove, projekte, navike i prioritete“ (papa Franjo, *Fratelli tutti*, 32). „Danas vidimo da smo se hranili snovima sjaja i uzvišenosti, a nasitili se (...) zatvorenošću i osamljenošću“ (*Isto*, 33). Doista, i kao vjernici se ne trebamo bojati priznati da smo na mjesto Božje blizine u našem životu postavili stvari za koje nam se čini da nam obećavaju više radosti i ispunjenja smisla. Od osobnih traženja sreće do ispunjenja profesionalnih karijera. Već je sv. Pavao upozoravao: „Umišljajući da su mudri, postali su ludi te su zamijenili slavu besmrtnoga Boga kipovima“ (*Rim* 1,23). Vrijeme tehnološkoga i znanstvenoga napretka čovječanstva sigurno je pridonijelo tomu da čovjek danas ljepše i bolje živi. Ipak, u ovim trenucima pandemije i nesigurnosti uočavamo da su takva dostignuća tek otkrivanje *vjerojatnoga*, ali ne i izvor trajne sigurnosti čovjekova života. Tko doista želi sigurnost u životu, taj je pozvan susresti Krista, „sa sebe skinuti intelektualnu drskost“ (papa Benedikt XVI., *Homilija na polnočki*, 24. prosinca 2011.) koja mu priječi pogled na ono što se nalazi izvan ljudske moći. Mi iznova trebamo iskustvo velikoga Boga koji se objavljuje u malome, a ipak ostaje velikim. Trebamo iskustvo poniznosti, koja će iznova ispuniti srce Božjom blizinom. Jer nikada se čovjek ne može otuđiti toliko od Boga da u njemu još uvijek ne ostane čežnja za njim. Stoga bi se sve naše riječi, sva naša ljudska moć i sva naša snaga trebale iznova obnoviti u Bogu: u onome koji je sebe ponizio postavši čovjekom, da bi čovjek mogao u sebi baštiniti božansko.

„I Riječ tijelom postade i nastani se među nama“ Povijest čovjeka i svijeta uvijek je bila i povijest Božja. Bog je „više puta i na više načina (...) nekoć govorio ocima po prorocima“ (Heb 1,1). On je na ljudske neuspjehe odgovarao milosrđem, a na pogreške i grijehe ljubavlju. „Prije nego je postao čovjekom, bio je; i jer je bio svemoćan, mogao je postati čovjekom, pri čemu je ostao ono što je uvijek bio“ (sv. Augustin, *Sermones*, 186., 1). On na svijet nije došao kao riječ – ideja. Uzeo je naše tijelo. Iz ljubavi prema čovjeku, postao je čovjekom. Biti otkupljen znači zakoračiti u tu ljubav (usp. R. Guardini, *Ivanova poruka. Isus Krist. Duhovna riječ*, str. 62.). I jer ta ljubav nema kraja, ona nije samo povijest čovjeka i svijeta, već istodobno i Božja i ljudska sadašnjost. Sve pripada Bogu koji je postao čovjekom. U ovom, dakle, vremenu, nismo sami. Danas, i uvijek, On je Emanuel – s nama Bog. U tijelu ljudskom rođen, u ljudskom tijelu i supatnik s nama. I jer je postao tijelom, kao kršćani ne možemo ga samo misliti, nego ga možemo i vidjeti; ne možemo ga samo doživjeti duboko u svojoj nutrini, nego ga možemo i čuti; ne možemo ga samo slutiti, nego ga možemo i dotaknuti. Riječ, koja je postala tijelom, Bog, koji je postao čovjekom, „dan, po kojemu je stvoren svaki dan“ (sv. Augustin, *Sermones*, 369., 1), s nama je! On, u liku djeteta, grli čitav svijet. I samo Bog, u djetetu, može iznova ispuniti prazninu ljudskoga srca. I obnoviti ga!

Božić je blagdan srca. Koliko god nam se činilo da nas je aktualna pandemija učinila malenima s obzirom na našu ljudsku moć i snagu, ona nam je istodobno pokazala i koliko je čovjek velik. „Pandemija nam je dopustila iznova naći i vrednovati mnoge suputnike koji su u situaciji straha reagirali predanošću života“ (*Fratelli tutti*, 54). Naša zahvala stoga ide svima onima koji se žrtvuju, i po cijenu vlastitoga života, za spas i zdravlje svih nas. Od liječnika i medicinskih sestara, preko tehničkoga bolničkog osoblja i čistačica, sve do drugih djelatnika u društvenim područjima, bez kojih naš život ne bi bio moguć. No, nije to zahvala samo za ono što oni čine, nego i radi toga što smo „svjesni da nevolja rađa strpljivost, strpljivost prokušanost, a prokušanost nadu“ (*Rim* 5,3-4). Svima navedenima zahvalni smo za nadu koju bude u svima nama i ne daju joj da prestane živjeti. Ta je nada moć. Ona daje smisao našoj svakodnevnici. Ona oslobađa od sebičnosti straha i udobnosti – ovdje i sada. Nada je srce Božića! Svi su, dakle, borci za život, blagovjesnici božićne nade!

Za sve vas, draga braćo i sestre, draga braćo svećenici i redovnici te drage sestre redovnice, u zajedništvu s nadbiskupom u miru mons. Marinom Srakićem i pomoćnim biskupom mons. Ivanom Ćurićem, kao čestitku za ovogodišnji Božić, zazivam u sjećanje molitvu sv. Augustina: „Bože, budan budi s onima koji bdiju ili u ovoj noći plaču; štiti sve naše bolesne, a umornima daj odmora; blagoslovi svojom rukom sve koji umiru, i utješi one koji pate; smiluj se onima koji su razočarani, i budi s onima koji su radosni!“ Svima vam želimo blagoslovljen Božić te obilje Božjega blagoslova i mira u 2021. godini!

U Đakovu, o svetkovini Rođenja Gospodinova 2020.

✠ Đuro Hranić
nadbiskup metropolit